

PRIMLIJENO: 25-10-2016
BROJ: 614/16

Ima li rok?

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Ref. 38 PŽ-2098/2013-2

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T

IZ RUKE

Presuda 10/16

14 -10- 2016

Pređeno za poštu obilježeno pres. 10/16
POŠTA _____ R
Broj primjerka _____
Telefonom _____

U I ME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Srđana Šimca, predsjednika vijeća, Alice Pelicarić, sutkinje izvjestiteljice, i Maje Bilandžić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja EGBERT d.o.o., OIB 05607039716, Split, Iločka ulica 6, kojeg zastupaju punomoćnici Vlatka Vedriš i dr., odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vedriš & partneri u Zagrebu, protiv tuženika INERO d.o.o., OIB 66690397116, Split, Velebitska 75, kojeg zastupa punomoćnik Dragan Mijoč, odvjetnik u Splitu, radi isplate iznosa od 139.900,00 kn, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Povrv-1039/11 od 11. prosinca 2012., u sjednici vijeća održanoj 13. srpnja 2016.

presudio je

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Povrv-1039/11 od 11. prosinca 2012. u točki I. izreke te u točki II. izreke u dijelu kojim je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 8.615,00 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Povrv-1039/11 od 11. prosinca 2012. u točki II. izreke u preostalom dijelu i sudi:

Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 kn (dvijetisućpetsto kuna).

III. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova za žalbu u iznosu od 6.406,25 kn (šesttisućčetiristošest kuna i dvadesetpet lipa).

Obrazloženje

Trgovački sud u Splitu presudom poslovni broj Povrv-1039/11 od 11. prosinca 2012. održao je u cijelosti na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javne bilježnice Sandre Palinić-Čulin iz Samobora poslovni broj Povrv-901/11 od 17. studenog 2011. kojim je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 139.900,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena od 22. srpnja 2011. do isplate, te troškove ovršnog postupka u iznosu od 5.300,07 kn sa zateznom kamatom po

eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koje je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena od 17. studenog 2011. do isplate (točka I. izreke presude). Tuženik je obavezan naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 11.115,00 kn (točka II. izreke presude).

Tako je prvostupanjski sud presudio u predmetnom sporu koji je započeo prijedlogom za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave (neplaćeni dio II. privremene situacije broj I-K-01/2011 od 31. siječnja 2011.) u kojem je tužitelj tražio isplatu iznosa od 139.900,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i troškovima ovršnog postupka određenim u iznosu od 5.300,07 kn. Tuženik nije osporio da je bio u poslovnom odnosu s tužiteljem, nego je u prigovoru na rješenje o ovrsi tvrdio da nema nikakvo dugovanje prema njemu. Tu je tvrdnju tužitelj osporio pozivajući se na po tuženiku potpisanu i ovjerenu privremenu situaciju broj I-K-01/2011 iz koje je razvidna količina i vrijednost izvedenih radova koju je tuženik samo djelomično platio tako da neosnovano odbija platiti utuženi iznos. Sud je utvrdio da tuženik nije dokazao da je dugovanje prema tužitelju podmirio. Kako je tuženik tijekom postupka dodatno prigovorio dospijeću tražbine, odnosno tijeku kamate, tužitelj je dostavio Ugovor broj 60/10 od 25. studenog 2010. kojim su stranke regulirale pitanje rokova dospijeca. Na temelju provedenog dokaznog postupka tijekom kojeg je izvršio uvid u II. Privremenu situaciju, u Zapisnik o primopredaji radova i u Ugovor broj 60/10 od 25. studenog 2010., prvostupanjski sud je utvrdio da su stranke bile u ugovornom odnosu iz ugovora o djelu iz kojeg je nastala utužena tražbina koju tuženik nije podmirio. Sud je utvrdio da su stranke u čl. 5. Ugovora broj 60/10 od 25. studenog 2010. ugovorile obvezu naručitelja (tuženika) plaćati izvođaču (tužitelju) na temelju privremenih i okončane situacije ovjerene od naručitelja u roku od 60 dana od dostave ovjerene situacije uz mogućnost međusobne kompenzacije za bonove Konzuma. Rok ispostave prve privremene situacije ugovoren je – krajem prosinca 2010. godine. Tužitelj je kao izvoditelj II. privremenu situaciju izdanu u iznosu od 159.900,00 kn s rokom plaćanja od 60 dana od ovjere potpisao 31. siječnja 2011., a tuženik (naručitelj) je istu situaciju potpisao i ovjerio 9. veljače 2011. Tužitelj je u prijedlogu za ovrhu dospelost obveze plaćanja označio 10. travnja 2011., upravo nakon 60 dana od ovjere predmetne situacije kako je u njoj i navedeno te što nije u suprotnosti s čl. 5. Ugovora. Tužitelj je u predmetnom postupku zatražio umanjeni iznos od 139.900,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 22. srpnja 2011. jer je prije utuženja tuženik dio dugovanja u iznosu od 20.000,00 kn platio. Stoga je sud tuženikov prigovor o pogrešno postavljenom tužbenom zahtjevu u odnosu na tijek kamata, a postavljen na tužiteljevu štetu ocijenio neosnovanim. Kako tuženik nije osporio da je tužitelj izvršio radove u utuženom iznosu te da je radove preuzeo bez primjedbi, prvostupanjski sud je na temelju odredbe čl. 590. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08 i 125/11; dalje: ZOO) obvezao tuženika platiti tužitelju utuženi iznos zajedno s pripadajućim zateznim kamatama. O nastalim troškovima odlučio je na temelju odredbe čl. 154. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 i 84/08; dalje: ZPP).

Protiv presude žalbu je izjavio tuženik zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. i st. 2. t. 11. ZPP-a, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i zbog odluke o troškovima. U žalbi navodi kako prvostupanjski sud nije donio pravilnu i na zakonu osnovanu presudu pa predlaže da ovaj sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan, podredno da ukine presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. U obrazloženju žalbe navodi da presuda ima nedostatka zbog kojih se ne može ispitati, da je izreka nerazumljiva, te da proturječi sama sebi

i razlozima presude te da su nejasno navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Navodi da je tijekom postupka prigovorio tijeku zakonskih zateznih kamata, da je djelomično podmirio tražbinu, te da nije obavljeno zakonsko uračunavanje zbog čega smatra da je tužbeni zahtjev pogrešno postavljen, a činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Potvrđuje da su stranke bile u poslovnom odnosu te da je tuženik podmirio dio dugovanja po II. privremenoj situaciji broj I-K-01/2011. Na okolnost poslovnog odnosa i stvarnog dogovora oko isplate preostalog dugovanja predložio je saslušanje zakonskog zastupnika tuženika, od kojeg dokaza se bezrazložno odustalo, iako bi, kako u žalbi navodi, iz izvođenja tog dokaza proizašle odlučne činjenice za sam postupak pa je i materijalno pravo pogrešno primijenjeno. Pobija odluku o troškovima tvrdeći kako je za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu 12. listopada 2012. tužitelju neosnovano priznat trošak u iznosu od 2.500,00 kn jer se na tom ročištu nije raspravljalo o glavnoj stvari niti su se izvodili dokazi pa je sud mogao tužitelju priznati trošak sukladno Tbr. 9. t. 5. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Na ročištu 5. prosinca 2012. nisu se izvodili nikakvi dokazi pa i za to ročište tvrdi da je bez razloga tužitelju priznat puni tarifni trošak. Slijedom navedenog, predlaže kao u uvodu žalbe i potražuje troškove u iznosu od ukupno 6.406,25 kn.

Tužitelj nije odgovorio na žalbu.

Žalba nije osnovana, osim u dijelu odluke o trošku.

Pobijana presuda ispitana je u granicama razloga navedenih u žalbi (čl. 365. st. 2. ZPP-a) i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 6., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a) te je utvrđeno da je presuda pravilna i zakonita osim u dijelu kojim je odlučeno o troškovima parničnog postupka u kojem je djelomično pogrešno sud primijenio materijalno pravo.

U postupku donošenja pobijane presude kao i u samoj presudi nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Suprotno navodima u žalbi, pobijana presuda može se ispitati, njezina je izreka jasna i razumljiva i nije u suprotnosti s ispravama koje se nalaze u spisu pa nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju žalitelj posebno ukazuje.

Ovaj sud prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom, kao i primjenu materijalnog prava kako u odnosu na osnovanost glavnog potraživanja, tako i tijeka kamate tako da ovu presudu neće posebno obrazlagati (čl. 375. st. 5. ZPP-a).

Neosnovani su žalbeni navodi da je tužbeni zahtjev pogrešno postavljen. Iz spisa proizlazi da je tužitelj tužbom (prijedlogom za ovrhu od 17. studenog 2011.) tražio neplaćeni iznos od 139.900,00 kn i zateznu kamatu od 22. srpnja 2011. po II. privremenoj situaciji. Tuženik je tu privremenu situaciju (koja glasi na iznos od 159.900,00 kn) ovjerio 9. veljače 2011. U privremenoj situaciji određeno je dospijeće plaćanja – 60 dana od ovjere što je u skladu s čl. 5. Ugovora kako je utvrdio i prvostupanjski sud. Prema tome, tuženik je bio dužan platiti iznos od 159.900,00 kn 10. travnja 2011. Tužitelj je u tužbi izjavio da je tuženik 21. srpnja 2011., dakle, prije utuženja, platio iznos od 20.000,00 kn. Navedenom je uplatom tužitelj umanjio iznos glavnice tako da je u ovom postupku tražio plaćanje utuženog iznosa od

139.900,00 kn. Tužitelj je zateznu kamatu na navedeni iznos zatražio od 22. srpnja 2011. (zatezne kamate na iznos od 20.000,00 kn koji je plaćen u zakašnjenju tužitelj na svoju štetu nije tražio) tako da nije bilo razloga za uračunavanje u smislu odredbe čl. 172. ZOO-a jer u tako postavljenom tužbenom zahtjevu nema konkurencije između glavne i sporedne obveze.

Tuženikove žalbene tvrdnje – kako se bezrazložno odustalo od saslušanja njegovog zakonskog zastupnika predloženo na okolnost poslovnog odnosa i stvarnog dogovora oko isplate preostalog dugovanja nisu osnovane. Postojanje poslovnog odnosa između stranaka nije bilo prijeporno, a prava i obveze iz tog poslovnog odnosa, pa tako i isplatu, stranke su regulirane pisanim ugovorom kojim su izričito ugovorile da je za izmjenu i dopunu ugovora potrebna pisana suglasnost obiju stranaka (čl. 24. Ugovora) što iskaz jedne od stranaka ne bi doveo u pitanje.

Slijedom navedenog, a na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a žalba je odbijena jer nije osnovana i pobijana presuda u točki I. izreke je potvrđena.

Žalitelj neosnovano pobija troškove koje je sud tužitelju priznao za ročište održano 5. prosinca 2012. jer za to ročište tužitelju pripada pravo na troškove prema Tbr. 9. t. 1. i Tbr. 42. Tarife budući da je na tom ročištu nakon što je izveo dokaze zaključio glavnu raspravu (list 34. i 35. spisa).

Međutim, troškove koje je prvostupanjski sud tužitelju priznao za zastupanje na ročištu 12. listopada 2012. žalitelj osnovano pobija. Iz spisa (list 30. spisa) proizlazi da je predmetno ročište odgođeno prije početka raspravljanja tako da tužitelj ima pravo na troškove, ali prema Tbr. 9. t. 5. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 148/09; dalje: Tarifa), a ne prema Tbr. 9. t. 1. Tarife odnosno pripada mu iznos od 500,00 kn uz uvećanje za 25% PDV-a ili ukupno iznos od 625,00 kn, a ne iznos od 2.500,00 kn uz uvećanje za 25% PDV-a što iznosi 3.125,00 kn. Stoga je valjalo umanjiti dosuđeni trošak za više dosuđenu razliku u iznosu od 2.500,00 kn.

Slijedom navedenog, a na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a pobijana presuda u točki II. izreke potvrđena je u dijelu kojim je tuženiku naloženo plaćanje troškova parničnog postupka u iznosu od 8.615,00 kn, dok je u dijelu kojim je tuženiku naloženo plaćanje iznosa od 2.500,00 kn preinačena i tužiteljev zahtjev odbijen (čl. 380. t. 3. ZPP-a).

Tuženik sa žalbom nije uspio u odnosu na glavno potraživanje nego samo u dijelu sporednog potraživanja. Ocjena je ovog suda da je tuženikov uspjeh u žalbenom postupku neznatan jer nije uspio u odnosu na glavno potraživanje, nego samo u odnosu na dio sporednog potraživanja zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi tako da je njegov zahtjev za naknadu troškova odbijen (čl. 166. st. 2. u vezi s čl. 154. st. 3. ZPP-a).

U Zagrebu 13. srpnja 2016.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

U. Z. B. M. Magjarić
BRANKICA CURMAN

PREDSJEDNIK VIJEĆA
DR. SC. SRĐAN ŠIMAC, v.r.

POŠILJATELJ:

Republika Hrvatska

Trgovački sud u Splitu

Sukošćanska 6

21000 Split

OMOT

POŠTARINA PLAĆENA HP-u d.d.
U POŠTANSKOM UREDU
21200 Split

(Handwritten signature)

ADRESA PRIMATELJA:

OD VEDRIŠ&PARTNERI

Ozaljska 136

10000 Zagreb

Oznaka spisa: **Ref. 25 Povrv-1039/2011**

Građanski (parnični) TRG

Naziv otpravka koji se dostavlja:

Presuda VTS RH ZAGREB

Broj priloga: 1

AR

grafoton
Gлина
Oz. 28. narudžba B-14-A4/L

U VLASTITE RUKE